Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Le...n și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 59 (311) ★ Sâmbătă 7 August 1954 ★ 4 pag., 15 bani

Să fii pionier pretutindeni

„Făgăduiesc să trăiesc și să învăț astfel încât să devin un cetățean demn al scumpei noastre patrii"...

'a început când ai primit cravata roșie, oprindu-te în-... ng asupra cuvintelor angajamentului solemn te-ai gândit poate: „Să trăiesc și să învăț astfel... E limpede că trebuie să învăț mai mult, că trebuie să caut să-mi însușesc înțelepciunea cărților și că trebuie să cercetez eu însumi tainele și fenomenele naturii. Așa trebuie să învăț! Dar cum trebuie oare să trăiesc?"

Anii petrecuți în organizația de pionieri te-au învățat cum trebuie să trăiești, să te porți. Tu ai văzut că viața se schimbă sub ochii tăi, se înfrumusețează, ai văzut că'n lupta dintre ce-i nou și bun și dintre ce-i rău și putred biruie noul. Și ai simțit necontenit că poporul întreg așteaptă dela tine fapte mari.

Ai înțeles că dacă vrei să ajuți luptei pentru o viață frumoasă și demnă trebuie să trăiești cinstit și drept, să cauți să fii pildă pentru ceilalți copii, în toate privințele. Azi nu te mai privește numai pe tine dacă la școală primești note proaste, dacă te porți urât față de vârstnici, dacă nu-ți pasă de treburile obștești. Asta interesează deopotrivă pe tovarășii tăi, pe instructori și profesori, pe toți oamenii cinstiți și muncitori ai patriei noastre care clădesc pentru tine o viață nouă. Ei îți cer să devii un om cinstit, luminat, muncitor, în stare să duci mai departe munca măreață pentru construirea socialismului și comunismului.

In inima pionierului arde fierbinte dragostea pentru pa-... și pentru conducătorul nostru, partidul. Pionierul dovedește asta închinând patriei tot ceeace înfăptuește. Și tot atât de puternic ca sentimentul de dragoste față de patrie sălășluiește în sufletul pionieresc o ură neîmpăcată, nepotolită împotriva dușmanului viclean și mârșav care uneltește împotriva ei.

In firea pionierului nu stă nepăsarea și n'au ce căuta îngâmfarea față de tovarăși, lenea, obrăznicia. Pionierul nu trece nepăsător pe lângă lașul care nedreptățește un copil neajutorat, nu încurajează făcând haz, pe cel ce face pe „curajosul" purtându-se obraznic cu profesorul, cu vârstnicii. Cu ochi de gospodar privește în jur și dacă ceva nu merge nu se lasă până nu îndreaptă lucrurile. El nu trece ridicând din umeri pe lângă un podeț rupt, sau pe lângă niște copii care, culegând fructe, strică pomii.

Și asta se întâmplă oriunde s'ar afla, nu numai la școală, în prejma tovarășilor. Roșul cravatei de care nu se desparte ziua întreagă, îi amintește pretutindeni cum trebuie să se poarte. Deseori, privirea mângâietoare a unei bătrâne pe care pionierul a ajutat-o să treacă drumul, sau căreia i-a ridicat legătura se oprește asupra cravatei roșii.

— Ești pionier adevărat!

— Sunt pionier, răspunde simplu băiatul.

Dar bătrânica știe de ce a fost nevoie să adauge și „adevărat". I s'a întâmplat desigur să stea în picioare în tramvai lângă scaunul ocupat de un băiat care, fluierând încetișor, privea pe fereastră, sau poate că alunecând și ridicându-se anevoie a putut observa râsetele răutăcioase ale unor pionieri care se aflau la câțiva pași.

Cei mai mulți dintre pionieri sunt însă, așa cum i-a numit bătrânica: „adevărați". Pe ei îi poți întâlni ori unde, chiar de nu-i prin preajmă profesorul, instructorul ori conducătorul detașamentului, sărind în ajutorul copiilor, luând cu drag parte la orice muncă obștească, veghind, după puterile lor, ca dușmanul să nu zădărnicească munca avântată a poporului nostru harnic. Aceștia sunt pionierii care n'au uitat că legământul solemn în fața steagului le cere să fie pionieri pretutindeni: la școală, acasă, pe drum, oriunde s'ar afla.



Pe malul Mării Negre în vacanță, la Mamaia

De gardă la drapelul taberei

Sus în munte, unde corturi
Poposit-au pe platou
Ca un stol de păsări albe
In al goarnelor ecou,

Sus în munte, steagul nostru
In catarg svâcnește azi
Fluturând aripi de flăcări
Intre clopote de brazi...

El trimite către zare,
Peste munți, peste câmpii,
Veste mândră, veste mare:
Pionierii sunt aci!

I-auzi doară cum răsună
Pas voios pe cărărui.
Fiecare-acum adună
Flori pentru ierbarul lui!

Mai încolo, râul iute
Poartă pe înnotători,
Alpiniștii, numa' uite-i,
Suie piscul către nori.

Iar deasupra luminează
Steagul nostru din catarg.
Azi stau steagului de pază.
Și mi-i steagul tare drag!

Vină vânt și vină ploaie,
Nu mă tem și nu mă plec!
Sub a steagului văpaie
Veghea ager mi-o petrec!

Azi m'au rânduit anume
Strajă vrednică să-i fiu...
Altă cinste mai de seamă
Pentru mine nici că știu!

Nimeni steagul nu l-o smulge,—
Eu de-aici nu mă clintesc.
Fruntea lui pe cer strălucе
Ca un foc pionieresc!

Al. Ovidiu ZOTTA

rin ținutul natal

„Pe aici au fost lupte crâncene..."

aşina purta cu viteză pe șoseaua ce :ea spre pădurea din nordul satului ;, grupul de pionieri din Oradea — cetători ai ținutului natal. Prin drep- pădurii căpitanul Plugaru care ese invitat de pionieri în această ursie, făcu semn șoferului să oprea- . Copiii coborîră din mașină și se îndreptară spre desișurile pădurii. Pe drum, se mai puteau vedea unele urme de cazemate, tranșee, amplasamente de tunuri.

— Haideți să stăm jos, le propuse căpitanul Plugaru. Vreau să vă povestesc ceva despre pădurea aceasta.



Vedeți, chiar aici, în locul acesta am luptat împreună plutonul meu. Am avut niște băieți unul și unul.

...Era în toamna lui 1944. Fasciștii se retrăgeau spre apus. Aici, divizia noastră de panduri, se pregătea pentru ofensivă. Noi, infanteriștii, săpam tranșeele, pe a căror margine stăm acum. Când totul a fost pregătit, s'a dat semnalul de atac pentru eliberarea Oradiei de sub fasciști. N'a fost ușor să-i respingem pe hitleriști; ridicaseră fortificații puternice în calea noastră. Pandurii noștri au luptat însă vitejește.

Impreună cu căpitanul Plugaru, pionierii porniră mai departe prin locurile care aminteau de bătăliile crâncene purtate în 1944 pentru isgonirea fasciștilor. Lăsând în urmă satul Leș, care în cei 10 ani care s'au scurs s'a desvoltat și s'a refăcut încât nici nu mai poți bănui ruinele pe care le-a lăsat războiul, ei se îndreptară spre Nojorid.

Intrecură și Nojoridul. In față se întindea acum Valea Peța. De departe se putea vedea urma unui șanț adânc, săpat probabil cu mulți ani în urmă. Căpitanul Plugaru, cercetă cu atenție șanțul dela un capăt la altul. Se opri apoi și le explică pionierilor care se strânseseră în jurul lui.

— Vedeți, chiar aici, în locul acesta am luptat împreună cu plutonul meu. Am avut niște băieți unul și unul. Impreună cu noi, lupta și un locotenent sovietic, Colia Stoianov. Lupta pentru eliberarea patriei noastre cu aceeaș vitejie cu care luptase pentru patria lui.

Din tranșeul în care am luptat noi, n'au mai rămas decât aceste urme... Dar locurile acestea îmi amintesc de o sumedenie de întâmplări. Să vedeți, într'o zi, către seară, primisem ordin dela comandament să capturăm neapărat un hitlerist, pentru informații. Am trimis noi o patrulă, dar hitleriștii au descoperit-o și au tras asupra ei. Unul dintre ostași, a fost grav rănit. Eram tare supărați, ordinul dat nu fusese executat.

In noaptea aceea, ostașul Andrei Szer, un utecist, n'avea nici 17 ani, ceru să i se dea voie să îndeplinească el misiunea ordonată. In întunericul nopții începu să se strecoare spre tranșeele inamicului. Ajunse atât de aproape, încât îi auzi pe hitleriști umblând. Prinse un moment de neatenție a sentinelei, care stătea cu spatele la el, și se strecură cu dibăcie îndărătul unui dâmb de unde putea vedea totul. Se scurseseră doar câteva minute și iată că zări o patrulă de fasciști care venea spre el. Andrei se făcu mic de tot. In fața sentinelei, patrula se opri. După câteva șoapte ea se înapoie. Andrei răsuflă ușurat. Se gândea acum cum să acționeze. Pândi momentul prielnic și, când socoti că a sosit, se năpusti asupra hitleristului, îl lovi cu patul automatului în cap, și-l trânti la pământ. Il trase apoi repede în spatele dâmbului, îl legă bine de mâini și începu să-l târască după el. Nu era vreme de pierdut. Dintr'un moment în altul putea fi descoperit.

★

Dimineața când am intrat în adăpost, i-am găsit pe ostași strânși în jurul lui Andrei. Observându-mă, Andrei Szer, veni la mine și-mi raportă cum capturase fascistul.

— Oricum, misiunea trebuia îndeplinită, îmi spuse el. Unitatea noastră avea nevoie de informații.

Prizonierul, un sergent din armata SS privea cu dușmănie la noi.

— Pregătește-te, i-am spus lui Andrei, vei duce chiar tu, „pasărea" aceasta la comandament.

In timp ce ostașul Andrei Szer, mergea spre comandament ostașii din plutonul lui au făcut o scrisoare și au trimis-o tovarășilor dela uzina unde a muncit Andrei.

Primele rânduri sunau cam așa: „Vă scriu camarazii de pluton ai ostașului Andrei Szer. Fiți mândri de tovarășul vostru!..."

★

...Intunericul s'a lăsat peste Valea Peța. In Oradea se vedeau scânteind becurile electrice. Tinerii cercetători ai ținutului natal au pornit-o spre oraș.

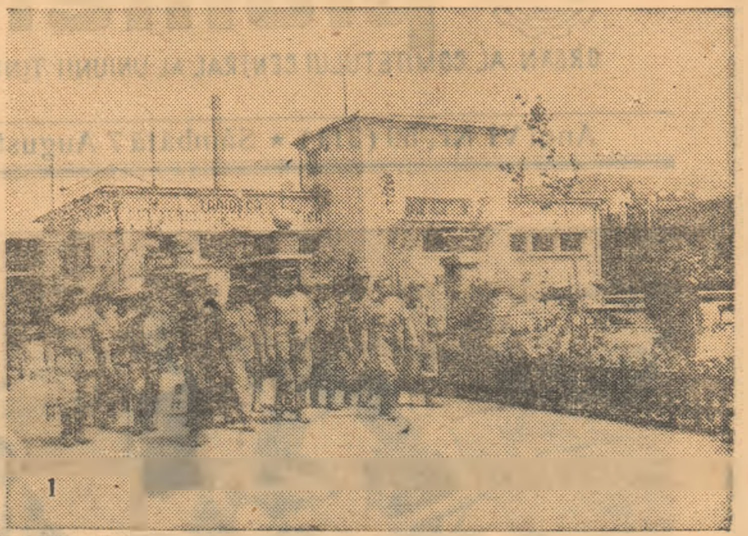
Se despărțeau de locurile unde au aflat atâtea fapte îndrăznețe de-ale vitejilor panduri ai diviziei „Tudor Vladimirescu" care au luptat cot la cot cu bravii ostași sovietici pentru ca să elibereze pe vecie patria noastră din cătușele robiei fasciste.

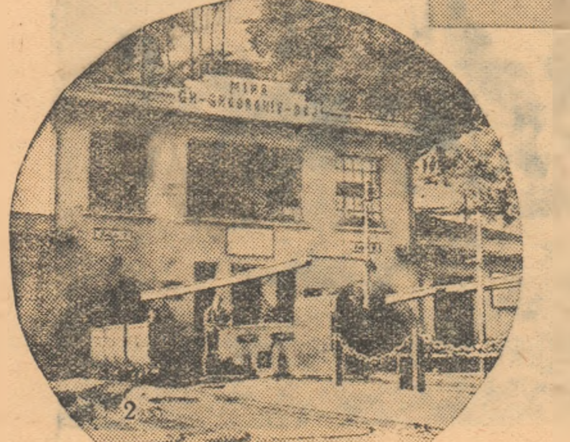
Radu POPA

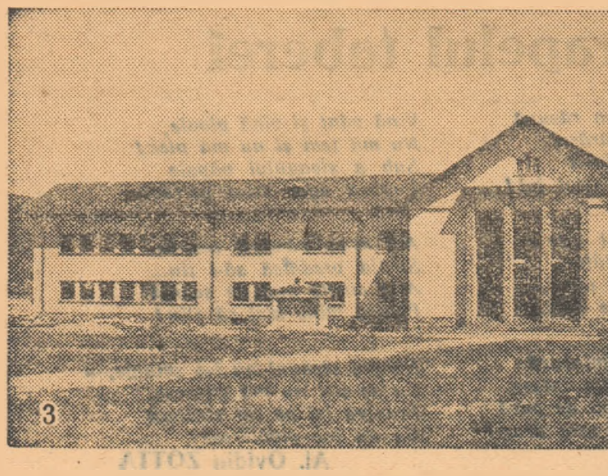
Ziua Minerului

La 6 August, întreaga ţară sărbătoreşte „Ziua Minerului". Viaţa muncitorilor mineri din Patria noastră, la fel ca viaţa fiecărui om al muncii dela noi, a devenit după 23 August 1944, mereu mai luminoasă, mai înfloritoare. In casele lor şi-au croit drum bucuria şi belşugul. Munca lor, pe care sunt azi stăpâni, nu mai e istovitoare şi amară.

Intreg poporul nostru muncitor aduce în această zi un salut fierbinte bravilor mineri.







1. Cu lămpaşele în mâini minerii se îndreaptă voioşi spre galerii. Ziua de 23 August se apropie şi lucrul acesta îi însufleţeşte dându-le puteri sporite. In cinstea măreţei sărbători a eliberării, ei vor da patriei alte zeci şi zeci de tone de cărbune peste plan.

2. La mina Gh. Gheorghiu-Dej din Lupeni, munca este acum în întregime mecanizată. Vremea când braţele istovite ale minerilor împingeau cu greu vagonetele pline până sus la gura minei, a apus pentru totdeauna la noi în ţară. Prin gurile acestor galerii, ţâşnesc zi şi noapte trenuri electrice care scot la suprafaţă cărbunele strălucitor

3. Pentru mineri, se construiesc locuinţe noi, se deschid magazine bine aprovizionate, cluburi. In fotografie vedem clădirea noului club al minerilor din Comăneşti. După munca zilei, minerii petrec aici ceasuri plăcute şi odihnitoare, vizionând filme, ascultând muzică sau citind.

In vizită la copiii coreeni

Sunt pionieră şi activez la Casa pionierilor din oraşul nostru Rădăuţi. Impreună cu profesorii noştri, noi pionierii dela şcoala de 10 ani — fete — şi şcoala de 10 ani — băieţi am pregătit un minunat program artistic format din cântece, gimnastică şi dansuri printre care se numără şi dansurile „Sârba" şi „Periniţa". Băieţii s'au mai pregătit şi pentru un match de fotbal. Să vă spun de ce am pregătit noi un astfel de program.

In dimineaţa zilei de 18 Iulie, o frumoasă zi de Duminică, am pornit cu maşina spre dragii noştri prieteni, spre colonia copiilor coreeni din Siret. Aşteptam cu nerăbdare să ne vedem prietenii. In sfârşit am sosit. Copiii ne aşteptau cu buchete mari de garoafe şi alte flori frumoase. Am făcut schimb de flori şi apoi pioniera Zăinescu M. a vorbit despre prietenia şi dragostea pionierilor români pentru copiii coreeni. Mulţi dintre ei ştiau câte puţin româneşte şi astfel ne-am putut înţelege.

Aici am cunoscut-o pe pioniera coreeană Ri-Sun-To conducătoarea unităţii care s'a arătat a fi foarte prietenoasă şi pe care am îndrăgit-o foarte mult. In carnetul meu mi-am însemnat atâtea nume dragi de pionieri coreeni!

După amiază, pe stadionul din Siret a avut loc un match de fotbal între echipa coreeană şi pionierii români. Coreenii au jucat minunat. Insă şi pionierii români au jucat foarte bine câştigând jocul cu scorul 1-0. Dintre pionierii români foarte bine au jucat Nichifonie Mircea. Fiind portar el prindea toate mingile, Ciobotaru Sorin a jucat centru înaintaş.

A urmat apoi o reuniune pionierească. Pionierii coreeni au spus că în curând ne vor întoarce vizita. Am plecat acasă bucuroşi că am petrecut aşa de bine cu prietenii noştri coreeni. Acum suntem în aşteptarea oaspeţilor dragi.

Cornelia CARJAN
cls. VII-a
Şcoala de 10 ani — Rădăuţi

Vacanţa prietenilor tăi de peste hotare

Tineri călători

Detaşamentul nostru se adună în fiecare Miercu[...] La ultima adunare am hotărît să plecăm în excursie. Zis şi făcut. A doua zi în zori, după o jumătate de oră de drum, trecusem de Podzamci, şi după puţin timp eram la Ryznberk. Aici a fost demult o cetate mare şi puternică. Pe locul ei sunt astăzi ruine. S'a păstrat întreg doar turnul, care este o mândrie a întregii ţări. Am vizitat pivniţele uriaşe, turnul de pază, şanţurile de apărare, totul. Apoi ne-am odihnit în luncă şi am discutat despre felul de trai al oamenilor ce au locuit odinioară cetatea. Ne-a rămas timp şi pentru joacă, până seara.

Când ne-am întors acasă aveam mai multe cunoştinţe ca înainte.

Vaclav SMIL
corespondent al gazetei „Pionyrske noviny" din R. Cehoslovacă

„N'am să uit niciodată"

La adunările pioniereşti vorbeam adesea despre pionierii sovietici. Imi încolţise în inimă o dorinţă care creştea din ce în ce: să vizitez Uniunea Sovietică. Mă atrăgeau Moscova, Leningradul, dar mai mult decât orice doream să văd Artecul, orăşelul pionierilor, din Crimeea.

Şi iată că dorinţa mea s'a împlinit fără veste, în vara aceasta. Cât de fericită sunt că am putut să petrec o lună întreagă printre pionierii sovietici.

Galia, Ina, Tania, p[...]tenele mele dragi... Nu, clipele pe care le-am petrecut împreună în însoritul Artec, nu le voi uita niciodată!

Ianka ZAPART
Şcoala elementară nr. 10
Dabrowa Gornieza
— R.P. Polonă

In Republica pionierilor „Ernst Thälmann"

Printre copacii parcului din Republica pionierilor „Ernst Thälmann", se întrezăresc corturile albe. Râsete, cântece şi sunete argintii de goarne, desvăluie viaţa fremătătoare, fericită, de aici. In tabăra aceasta a prieteniei s'au întâlnit cei mai buni pionieri germani. Le vor rămâne amintiri minunate din aceste zile. Incă din tren, în drum spre tabără, s'au închegat prietenii, s'au inventat jocuri noi.

Iat-o pe Karin Benecke, care doarme pentru prima dată în cort. Lucrul acesta o înveseleşte nespus. Iorg Renelt din Lowenberg, povesteşte prietenilor despre frumuseţea meseriei de mecanic, meserie pe care vrea s'o îmbrăţişeze mai târziu. Franz Werner, care e un bun sportiv povesteşte cu însufleţire despre antrenamentele sale. Fiecare are câte ceva de împărtăşit celorlalţi. E minunată viaţa în tabără!

(Din gazeta pionierilor din R.D. Germană, „Der Junge Pionier")

Zaica Zaiţev s'a înscris la toate cercurile

Desen de D. ŢINOVSCHI



(Din „Pionerscaia Pravda")

In întâmpinarea glorioasei aniversări a eliberării patriei



Fapte pionierești

La strânsul spicelor

Pionierii din comuna noastră s'au ținut de cuvânt. Dela începutul secerișului ei au hotărît să strângă spicele rămase pe miriște în urma secerătorilor. Așa au și făcut. Pe unde au trecut pionierii nu s'a risipit niciun spic, niciun bob de grâu. Au strâns 300 kilograme spice. La această muncă, au ajutat și câteva școlărițe din clasele mici. Frătuțiu Maria din clasa I-a a adunat singură 12,600 kgr. spice.

Ioan CAUC
comuna Gârbov, raionul Filiași

Intr'o zi, la Râșnov

Tovarășii dela fabrica „Nicolae Bălcescu" ne-au invitat să mergem în comuna Râșnov la gospodăria anexă ca să dăm ajutor la intreținerea culturilor. Intr'o dimineață am pornit într'acolo un număr de peste 100 de pionieri. Când am ajuns la Râșnov ne-am împărțit pe grupe: cei mai mici au plivit un hectar de fasole, iar cei mai mari au plivit o parcelă întinsă de cartofi.

Seara ne-am urcat în mașină și am pornit înapoi cântând. Tov. director ne-a mulțumit și ne-a promis că ne va ajuta să organizăm o excursie mai lungă dându-ne o mașină a fabricii.

Elena NIȘCOV
clasa a VI-a Zărnești
regiunea Stalin

Vom avea cămin cultural

Alături de țăranii muncitori din comună și noi pionierii dăm ajutor la construirea căminului cultural. In timpul liber am mers cu toții și am săpat șanțuri, am făcut varnițe, am cărat cărămizi și le-am așezat frumos la îndemâna zidarilor. Toți pionierii noștri sunt harnici, dar cei mai harnici dintre noi au fost: Maria Cioclea, Donea Voichița, Niculescu Marian. Nu peste mult timp la căminul cultural vom citi cărți, vom vedea filme, iar în sala cea spațioasă cu 800 de locuri, spectatorii vor privi pe scenă programul nostru artistic.

Marian NEDA
com. Redea
reg. Craiova



— Incă un snop și claia e gata! Adunând snopii lăsați de secerătoarea-legătoare, pionierii îi așează în clăi.

Despre ce să scrieți

de VERONICA PORUMBACU

Deobicei, când vă scriu, nu pot s'o fac numai ca poet, uitând că acum zece ani am fost învățătoare. In această dublă calitate — căci nu se pierde calitatea de invățător, nici intr'un an, nici într'un deceniu, — eu mă simt mai aproape de voi, cu atât mai mult cu cât suntem în preajma unei sărbători ce ne-a deschis tuturor poarta spre viață. Poate unii dintre voi nici nu se născuseră când, în primăvara lui 44, sădisem pomi cu elevii clasei a II-a. Peste proaspetele tulpine de pomi, peste fragedele lujere răsădite de copiii mei s'a abătut bombardamentul vestit din luna Aprilie a acelui an. Și multe tulpine de pomi și mulți lujeri de floare au fost secerați. Atunci m'am hotărît să scriu despre cei ce nu mai sunt, pentru ca aceia care rămân să fie feriți de primejdia războiului, să poată deveni ceeace sunteți voi astăzi, dragi pionieri. Când intru în clădirile voastre mari, luminoase, când văd taberele în care vă puteți petrece vacanța, bibliotecile ce-și deschid porțile, zecile de școli care vă așteaptă, vă îmbie, vă cheamă să învățați pentru a deveni cetățeni demni ai patriei noastre, când văd grija cu care vă înconjoară Partidul și Guvernul, nu pot să nu vă amintesc vremile în care elevii mei învățau în încăperi scunde, aplecate, friguroase, când nu știau ce e vacanța la munte ori la mare, când peste un manual se aplecau zece capete, când atât de rar se putea gândi un copil dela marginea orașului la studii universitare. Nu pot să nu vi le amintesc, pentruca voi, dragii mei, să știți prețul fericirii voastre — și datoriile ce vă revin.

Am citit nu de mult câteva încercări ale voastre, trimise gazetei „Scânteia pionierului". M'a bucurat că scrieți versuri, compuneri, schițe, că mugurii talentelor îi pot observa oriunde. Dar dacă aceasta e un adevăr, mai trebuie să vă spun ceeace aștept — eu dar nu numai eu — să găsesc în scrierile voastre. Un pionier, Macarie Gheorghe, descrie ținuturile lui din Moldova, dimineața de muncă cu sgomotul cunoscut al orașului, o dimineață de muncă la sat. O altă pionieră, Incălțărău Maria din Moinești, vorbește despre „ Vara în gospodărie", în care vede munca înfrățită, apoi vorbește despre un lac, despre primăvară etc. etc. Un moldovean, Zavodnic Otto descrie cu lux de nume proprii, Moldova, Dorna și Pojorâta într'un pastel cu pârâiașe și cu iarbă. Toate-s bune și frumoase, și e bine că scrieți și că vă bucurați de natura minunată a patriei. Dar ceva mă miră: dece nu citesc în încercările voastre literare mai mult despre viața de școală pe care o cunoașteți, mai mult despre munca organizației de pionieri a cărei cravată o purtați cu mândrie? Când vrei să pornești pe calea grea a scrisului, apoi în primul rând se cere să cunoști profund lucrurile despre care scrii. Numai așa vei izbuti să comunici emoția fiindcă ai trăit-o real, adânc, puternic. Și viața voaștră e atât de bogată, atât de frumoasă. Vreau s'o cunosc și din scrisul vostru!

Unui tânăr scriitor i-am dat odată sfatul să-și facă acasă, în scris un fel de catalog despre tovarășii săi: în dreptul fiecărui nume să aștearnă o povestire sau o caracterizare, sau o amintire care să-i fixeze chipul colegului respectiv. Din an în an, reînoirea acestui soi de catalog intim, l-ar face să-și cunoască mai bine tovarășii și să poată scrie mai bine despre ei. Nu e singura metodă ce vi-o pot recomanda, dar oricare alta ați alege-o, un lucru să vă fie clar: scrieți despre viața voastră de școlari. Scrieți fiindcă e plină de fapte vii, interesante. Scrieți gândindu-vă la viitorul vostru și neuitând viața altor copii asemenea vouă, viața copiilor din clasa mea, din anii războiului. Scrieți despre dragostea pentru pace a poporului nostru, despre dragostea pentru patria noastră care împlinește un deceniu de libertate. Nu uitați, dragi pionieri, că pentru voi construiește poporul nostru lumea de azi și de mâine!

De spus și de citit la arie

In clipele de odihnă din timpul prânzului, când la câmp brigăzile au lăsat munca, vin la arie echipe formate din 5 sau 6 pionieri. Aduc ziare, citesc scurte povestiri literare, dau mici programe artistice.

Cele mai multe discuții se ivesc când este vorba de punctele programului artistic. Nu e de mirare că toți pionierii vor ca programul să fie scurt și interesant. Așa va fi urmărit cu atenție de către țăranii muncitori. Căutați revista „Instructorul de pionieri" *nr. 7, din Iulie și veți găsi acolo o melodie veselă „Cântec de seceriș". In numărul 57 din 31 Iulie a. c. al* „Scânteii pionierului", *veți găsi un cântec în cinstea lui 23 August.*

Alcătuiți apoi un moment vesel în care citiți „Din folclorul nostru" *(din cartea apărută în „Biblioteca pentru toți"), strigături, proverbe, zicători. Citiți din* „Povestea vorbei" *de Anton Pann (carte apărută în „Biblioteca școlarului"), „Lupul pocăit" și câteva zicale pline de haz, și de înțelepciune.*

Dacă mai învârtiți și o horă veselă, în pas sprinten, puteți încheia programul. Acolo unde pionierii au muzicuțe și acordeoane se pot executa mai multe cântece populare.

In altă zi, pionierii se pregătesc să citească în timpul odihnei. Ce să alegem ca să fie interesant? Putem citi povestiri, din volumul de schițe „Impreună". *Să alegem schița „Prostul" de Remus Luca, „Bogar Suzana cântă", de scriitorul de limbă maghiară Sütö Andras. Altă dată putem citi „Socoteala" povestire de Al. Vlahuță, care se află în cărțile de citire. In sfârșit, în volumul* „Din folclorul nostru" *găsiți mai multe poezii și povestiri interesante pe care să le citiți.*

Uneori, putem să citim din „gazetele fulger" *apărute la arie, articolele care arată situația muncilor agricole în acea perioadă.*

Pregătiți-vă bine când porniți să citiți sau să țineți un program artistic la arie și părinții voștri, aflați pe câmp, la muncă, vor fi foarte bucuroși.

URSITOAREA



— Trebuie să se fi stârnit atunci mare zarvă în lumea ursitoarelor! Altfel e de neînchipuit de ce toate au pornit într'o aprigă goană grăbindu-se fiecare să ajungă cea dintâi la leagănul meu. Se vede însă că cea mai sprintenă s'a dovedit a fi una cu picioare ca de căprioară și cu o minge în mâna stângă.

— Eu băiatule, sunt ursitoarea sportului, a zis ea, cum a ajuns lângă leagăn. Soarta a vrut ca eu să ursesc a ta viață: vei ajunge cel mai bun sportiv.

Atât a zis ursitoarea și a dispărut...

Milică se opri din povestit ca să vadă ce impresie fac cuvintele lui asupra prietenilor din jur. Băieții zâmbeau cu înțeles ca și cum ar fi vrut să zică: „Se cam laudă, dar le toarnă bine".

Grupul se opri apoi în fața gazetei de perete. In colțul din stânga, la rubrica sportivă, era pusă o poză mare făcută de pionierii din cercul de fotografi amatori. Poza îl reprezenta pe Milică trecând primul linia de sosire.

— Ei, vedeți băieți, ursitoarea îmi poartă mereu de grijă.

★

...Au trecut dela această interesantă discuție vreo câteva luni. Băieții din tabăra de curte nr. 1 din Bacău se pregăteau de zor pentru o mare întrecere sportivă.

— Hai Milică — să facem gimnastică! — îl invitau băieții.

— Vedeți-vă de treabă, le răspundea el. Ce-mi trebuie mie gimnastică? Să alerg, știu eu prea bine...

Alteori băieții îl invitau la exercițiile de reglare a respirației.

— Ce vă tot bateți capul cu mine? Știți prea bine că eu vă întrec și așa, și așa...

Ziua de întrecere nu s'a lăsat mult așteptată. La start s'a aliniat grupa de alergători. Printre ei era, bine înțeles, și Milică. Părea liniștit și sigur pe sine.

— Pe locuri, fiți gata... porniți! — răsună vocea conducătorului întrecerii.

Băieții o porniră în goană. Milică își puse bărbia în piept și se avântă înaintea celorlalți. Cei din jur strigau îmbărbătându-l: „Hai Milică, dă-i zor Milică!"... Milică făcuse deja primul înconjur al terenului. Fugea acum cu gura deschisă, trăgând pe cât putea aer în piept. Dela o vreme însă simți că o mare greutate îi apasă pieptul.

— Nu-i nimic, își zise el, mai am puțin și ajung.

Voi să-și iuțească pașii, dar picioarele nu-l mai ascultau. Respira din ce în ce mai greu. Doi băieți îl și ajunseseră din urmă.

— Nu mai pot, zise el, și se rostogoli pe iarbă, abia ținându-și răsuflarea.

★

Două zile mai târziu la gazeta de perete a apărut din nou rubrica sportivă. Era acolo tot chipul lui Milică, numai că de data aceasta fusese executat de pionierii din cercul de desen. Milică stătea într'un leagăn, cuprins de o adâncă mulțumire. Alături de leagăn stătea o „cucoană mare" căscând cât o ținea gura. Deaspura desenului era un titlu: **Adevărata ursitoare a lui Milică.**

Iar dedesupt ca explicație, erau aceste cuvinte:

„Eu băiete, sunt ursitoarea Lene. Iți ursesc să ajungi un mare leneș și un mare lăudăros. Numai să m'asculți pe mine..."

Atât a zis ursitoarea...

V. BARGĂOANU

Sütő András

Opinci noi



Publicăm în continuare povestirea „Opinci noi" de Sütő Andraş, tânăr scriitor de limbă maghiară din R.P.R. tradusă de scriitorul Remus Luca.

★

Undeva, în a treia ori a patra odaie clipocea apa. In sat lătrau câinii, unul mai gros, altul mai subţire şi Ianoş avu impresia că au început să latre din pricina bocăniturii.

Nu-şi revenise încă din spaimă, când uşa din faţă se deschise încetişor. Marika, se ivi cu prosopul în mână, cu faţa udă şi încă tot somnoroasă. Părul i se revărsa acum despletit pe umeri. Ianoşka n'o mai văzuse niciodată aşa şi-i păru atât de ciudat, că are un păr aşa de lung...

— Ianoska... Dumnezeule, măi băiete! murmură Marika şi se uită îngrozită înapoi, să vadă dacă bocănitura nu l-o fi trezit şi pe notar care era în dormitor. Cine te-a adus aici?

Ianoska arătă spre grămada de încălţări. Vroia să spună „Am venit după opincile mele", dar nu-i vorbeau decât ochii, deoarece trebuia să-şi înghită spaima.

— Ghetuţele — zise în cele din urmă tremurând, s'au rostogolit...

Marika îl apucă de braţ. Intâi se gândi, să-l ducă la dânsa în odaie, să-l ascundă ca nu cumva să vină jandarmul. Dar cum să-l ducă, doar acolo dormeau şi cei doi copii, şi când s'or trezi răstoarnă toată casa, şi cum să le spună, de ce-i Ianoska acolo? Aşa că porni spre tindă, pe unde se furişase Ianoşka înăuntru.

— Vino...

— Nu plec, se propti copilul pe picioare. Imi caut opincile.

— Eşti nebun? Acum vine jandarmul şi te încuie în beci.

— Eu n'am furat. Am venit după opincile mele, explică încăpăţânat Ianoska. Era disperat la gândul că s'ar putea să plece cu mâna goală, când are în faţă grămada asta de încălţări.

In încăperea vecină dormea Nikita, jandarmul. Se retrăsese acolo de lângă lucrurile sechestrate, să doarmă în fotoliul cel vechi. Băuse şi nişte rachiu aseară şi asta-l înmuiase. Nu se trezi nici la bocănitura ghetuţelor pe duşumea. Când însă ceasornicul furat pocăni odată şi începu să zornăie, sări îngrozit. Se răsuci



de vreo două-trei ori în loc, până când revenindu-şi în fire, băgă mâna în buzunar, ca să-i rupă gâtul maşinii neruşinate.

Auzi însă şoaptele de afară.

— Ei, drăcia-dracului...

Năvăli cu mare tărăboi în odaie: ceasul îi mai zornăia încă în buzunar. Ca mânat de un motor, se repezi după copilul ce fugea, sbierând „cine-i acolo?" Marika rămăsese în tindă albă ca varul. In aceeaşi clipă apăru şi notarul, într'o pijama vărgată, şi trebui să întrebe de câteva ori, până să-l audă fata:

— Ce se'ntâmplă? Ce-i cu circul ăsta? Cine aleargă? Cine zornăie?

— Nu ştiu. Jandarmul... In buzunarul lui zornăe ceva...

— Şi unde a fugit? După cine a fugit?

— Păi,.. el ştie... A fugit... După băiat...

— După care băiat? — se răsti la ea, înfuriat, notarul.

— Ianoska a fost pe aici.

— Care Ianoşka? Vorbeşte, fată. Ce stai şi tremuri ca o proastă?!

— Ianoska al lui Makkos.

— Ce-a căutat aici?

— L-a trimis maică-sa... Să vadă dacă mai e aici perceptorul, zice că a găsit banii şi vrea să-şi achite impozitele. M'am trezit când a venit băiatul. Se vede că-s tare grăbiţi. a întrebat dacă s'a întors domnul perceptor, că acuma au banii. a venit acasă feciorul cel mare, Andraş, care să achite datoria

Notarul credea şi nu credea această unică minciună Mai bombăni ceva, despre ţărani, despre nebunii ăştia de ţărani şi închise uşa căscând.

Atunci însă se întoarse jandarmul, aducând de guler copilul care plângea.

— Hai, mişcă, hoţule. Va să zică vroiai să furi opincile, să ţi le iei înapoi? Şi şerparul. Am să-ţi dau eu ţie opinci şi şerpar. Nu, nu te aşeza, că te cârpesc. Hai, vino. Cum a ajuns ăsta aici? — o întrebă pe Marika. Dumneata l-ai adus? Sunteţi complici? Furaţi?

— L-a trimis maică-sa să... să vadă dacă-i aici...

— Cine? Cine să fie aici?

— Perceptorul!... Voia să plătească.

— Dumneata să nu-mi umbli mie cu minciuni. Nu sunt chiar atât de prost — se ciocni jandarmul cu degetul în frunte — mi-a spus. De ce-l aperi? Voia să fure.

— Ianoska, de ce zici, că voiai să furi... încercă Marika să îndrepte situaţia. Nu te-a trimis maică-ta?

— Nu — îşi înghiţi copilul lacrimile. Am venit să-mi iau opincile. Fiindcă sunt ale mele. Deaceea am venit.

★

După o jumătate de ceas sosi şeful de post. Incă de departe răsunau împrejurimile de gura lui. Venise călare, însoţit de un jandarm slăbuţ, care luă calul, şi-l duse în fundul curţii lângă caii notarului.

Şeful de post intră în cancelarie. Era un om scund, gras, cu faţa plină de pistrui.

— Nikita! Nikita! Dar ăsta cine mai e? — se uită el la copil, pe care jandarmul îl legase cu o cureluşă de piciorul mesei.

— A venit să fure, să trăiţi!

— Să fure! Hm! Atât de mititel. Frumos! Frumos! Ei să vedem. Ia spune tu Nikita...

— Da, să trăiţi!

— Ai auzit ce se petrece în sat?

— Am auzit plânsete, să trăiţi. Plâng femeile.

—De ce plâng?

— Treaba lor, domnule şef.

— Treaba lor? Vasăzică tu stai aici şi îţi bălăbăneşti capul de vită, iar în sat ţăranii îl înjură pe vodă. Pe Makkos Andras îl cunoşti?

— Da, să trăiţi!

— De ce nu l-ai arestat, tâmpitule?

— Domnule şef, să trăiţi, domnul Zabola a trimis aseară un jandarm. De-atunci şi până acum a fost desigur arestat.

— Aşa crezi tu, că l-au arestat. Frumos! Şi tu stai şi-ţi bălăbăneşti capul de bou. Ar fi aici dacă l-ar fi arestat.

— Da, să trăiţi. Ar fi aici.

— Ei, vezi? Atunci, ascultă la mine Nikita. Iei cu tine primul jandarm, pe care-l găseşti în sat. Şi porneşti cu el. Ai înţeles? Răscoleşti satul, câmpul, pădurea, grajdurile şi biserica. Dacă nu-l găseşti, avem oameni în sat. O să-ţi ajute ei. Fără el să nu'ndrăzneşti să te arăţi în faţa mea, că te omor, te fac piftie. S'a'nţeles, Nikita?

— Da, să trăiţi.

— Ei, hai să vedem ce-i cu copilul ăs'a. Cum te cheamă? Makkos? Şi tu tot Makkos! Frumos!

La început îl interogă liniştit, aproape părinteşte. Cum a intrat în cancelarie, cine l-a trimis, cine l-a îndrumat.

Apoi, se apucă să înjure grozav. „Am să v'arăt eu vouă!" Cu mâinile-i grăsune vârîte în buzunare, alerga înciudat în sus şi'n jos prin odaie. Ianoska se ghemui, ca o păsărică speriată, la piciorul mesei Acesta-i era acum scăparea şi-l îmbrăţişa, ca şi când dela el ar fi aşteptat eliberarea.

Deodată ţipă:

— Marika!

Jandarmul îi astupă gura cu mâna explicându-i că la primărie nu-i îngăduit să ţipi Cel care ţipă e legat nu cu cureaua dela opinci, ci cu lanţuri şi dus jos la beci, printre broaşte.

Pe Marika însă degeaba o striga, fiindcă ea şi dăduse fuga prin grădina bisericii să-l caute pe Andras.

După câtva timp, şeful de post se linişti. Aprinse o ţigară şi rămase cu ochii aţintiţi în gol, iar mai târziu intră la notar, care tocmai se bărbierea. In vremea asta Ianoska încercă să scape, târînd încet-încet masa până la uşă. Acolo însă se împiedică.

— Ia te uită, măi!, clătină din cap şeful de post când se întoarse. Eşti în stare să furi şi masa, hai? Frumos! Ascultă aici, măi Makkos, mititelule. Care-s opincuţele tale? Astea? Nu astea. Atunci astea? Ei, ia stai, n'am să-ţi dau opinci. Am să-ţi dau bocancii ăştia, uite, că au şi potcoave. Bocanci noi — le ciocăni tălpile — şi ai să capeţi şi şerpar. Te îmbraci numaidecât şi te duci acasă la maică-ta. Pe urmă ai să te poţi duce la şcoală, la derdeluş, la joacă...

Ianoska se uita nedumerit la omul acesta prietenos. „Ce-o fi având ăsta cu Andras? De ce-a trimis jandarmul după el?"

— Dar nu ţi le dau — zâmbi şeful de post — decât dacă-mi spui ce-am să te întreb. Ei, ia încearcă bocancii ăştia. Ce-i, nu-i vrei?

— Daţi-mi înapoi opincile mele, scâncî Ianoska.

— Bine. Dacă vrei să fii neapărat opincar.

Şeful de post scoase din geantă nişte pagini de carte mototolite. Le netezi, le aşeză una peste alta şi se apleca spre copil.

— Ia spune, Makkos, n'ai văzut cumva la fratele tău foi din astea? Ia citeşte, ce scrie aici.

Ianoska îşi ridică încetişor capul. In toată fiinţa lui se aprinse speranţa salvării şi încordându-şi toate puterile încercă să urmărească literele care-i jucau înaintea ochilor: „...a Partidului Comunist..." citi cu buzele care se mişcau mute şi-şi aminti că a văzut într'adevăr asemenea foi la Andras. Numai că acelea nu erau atât de mototolite. De citit nu le putuse citi; dacă încerca să se uite la ele, Andras vâra foile repede în buzunar şi chiar astăvară, într'o noapte de August, maică-sa vorbise şi ea pe şoptite cu Andras despre nişte foi şi-l ruga din toată inima să nu le mai păstreze, să le ardă, până nu vin jandarmii să răstoarne casa cu fundu'n sus...

— Ce-i, nu ştii să citeşti? — îl trezi şeful de post.

— Ba da.

— Atunci ce te tot uiţi atâta la ele? Vrei să le înveţi pe dinafară?

Ianoska era gata să-i spună ce auzise atunci, noaptea. Dar pricepu chiar şi cu biata lui minte de copil, că nu mai era vorba de dânsul, ci de Andras, că doar despre Andras îl tot descosea şeful de post. Şi se îngrozi, deoarece acasă, când venea vorba despre foile acelea, maică-sa pomenea de jandarmi. Iar acum desigur pentru asta îl caută pe Andras. De bună seamă că vor să-l bată. L-au mai bătut şi-acum doi ani. Il pârîse boierul pentru nu ştiu ce.

— Nu, scutură hotărît din cap — n'am văzut asemenea foi.

— Dar altele ai văzut? — rânji muşcător şeful de post, vârînd foile la loc în geantă. Inchise cu grijă uşa şi trase perdelele murdare la fereastră.

— Vasăzică n'ai văzut. Se opri din nou în faţa copilului. Frumos. Dar aşa ceva ai mai văzut? — şi-l plesni peste obraz. Scoală. Scoală, când îţi spun.

Ianoska se ridică în picioare. Nu plângea, dar tremura din tot trupul.

Şeful de post se cunoştea şi ştia, că după prima palmă mâna-i umblă dela sine, lucrează ca maşina fără s'o mai poată opri. Dar un simţământ lăuntric de ruşine nu-l lăsa să dea frâu liber mâinii deprinse să lovească. Aşa că se'ntoarse, privind dus pe gânduri la opincile de cauciuc care zăceau împrăştiate peste tot. In aceste câteva clipe de linişte se auzi, cum strigă afară, în sat, oamenii. Şi ori încotro trăgea cu urechea atât dinspre fereastră cât şi dinspre uşă se strecurau murmure surde în odae. Şeful de post înjură pe tăcute, apoi se întoarse brusc şi începu să dea în capul copilului, cum îi venea la mână, cu geanta încătărămată.

— Vasăzică n'ai văzut... N'ai văzut nimic.,. şueră şi-şi scoase briceagul.

Când văzu sclipind briceagul, Ianoşka începu să ţipe ascuţit, se ascunse sub masă, vrând să iasă prin partea cealaltă smucind de cureluşa care i se'nfipsese în carne. Nici nu mai era plânset: ceeace ieşea din gâtlejul lui, ci gemete nearticulate. Undeva, cu trei camere mai departe, se izbi închizându-se o uşă iar glasul subţire al notăriţei se auzi răsunând de-alungul întregului coridor: „Duceţi-l dracului în altă parte. Cine a mai văzut să-l bateţi aci, sub nasul meu?"

— Doar nu te-am belit, ce răcneşti? — îl linişti şeful de post pe Ianoska — şi taie cureluşa bine înodată, cu care-l legase pe copil de piciorul mesei. „Ar putea să intre te miri cine — îşi zise — şi-l vede aici. Nu-i voie să legi copiii".

Cu restul de curea la picior, Ianoska se repezi spre uşă, dar şeful de post îl apucă de braţ. Il smuci înapoi. Atâta de tare, încât Ianoska pierzându-şi echilibrul căzu peste grămada de încălţări.

— Dacă nu-mi spui adevărat, îţi găuresc capul, scrâşni şeful de post arătându-i revolverul. Uite îl încarc, uite şi glonţul aici în ţeavă... Uite trăgaciul, uite ici, îl ridic cu degetul şi s'a zis cu tine. Ai văzut la frate-tău foi din acelea, ori n'ai văzut?

Drept răspuns copilul se repezi din nou spre uşă, dar până s-o deschidă el, geamurile căzură zornăind pe podele şi uşa se izbi de perete. Ţăranii înfuriaţi, femei răcnind în gura mare, tineri şi bătrâni bărboşi se înghesuiau să intre, ca să-şi facă dreptate şi să-şi ducă înapoi acasă opincile, pernele, toate bunurile lor luate cu japca. Şeful de post se dădu mult înapoi. Mâna lui tremura pe revolverul încărcat.

— Mă, mă — bâlbâi — opriţi-vă...

Prin uşa deschisă se putea vedea, că odaia vecină se umple şi ea de ţărani, iar afară, în stradă, populaţia satului se revărsa ca un şuvoi întunecat în curtea îngustă împingând tot mai înăuntru, şi mai înăuntru pe cei ce ajunseseră în prag. In frunte venea Andras, iar în spatele lui răcnea Maté Sandor pomenind de hoţi şi de ceasornicul lui. Văduva lui Gliga explica de zor ceva celor care veneau din urmă şi arăta cu braţul spre cancelarie, că acolo-s pernele.

Şeful de post tremura lipit cu totul de perete In câteva clipe faţa îi era numai apă iar urechile-i începuseră să tremure de frica animalică ce-l cuprinsese.

Ianoska dădu fuga, fără nicio vorbă, la frate-său Intre timp bătrânul Maté Sandor pătrunse mai înăuntru, repezindu-se cu un strigăt răguşit la gramada de încălţări

— Aci îs, oameni buni!

— Să nu mişte nimeni. Trag, bolşevicilor! Nikita! se învineţi şeful de post lipit de perete, ridicând în chip de apărare arma.

— Nu vă temeţi, tovarăşi! strigă Andras spre mulţimea care trecuse pragul.

Revolverul se descărcă în mâna şefului de post.

A fost cu voia lui? A fost fără să vrea? Nu ştie nimeni. Glontele era îndreptat spre Andras. Dar Ianoska se agăţase de gâtul lui, şi-l îmbrăţişase cu amândouă braţele. Glontele nimeri în el. In spinarea lui slăbuţă, undeva, în regiunea inimii.

Ianoska închise ochii acolo, în braţele fratelui său.

Iar cei care-şi găsiseră pernele, le puseră în tăcere înapoi, pe biroul pătat de cerneală. Intinseră şi velinţe roşii şi albastre, aşternând un pat moale lui Ianoska, cel care renunţase pentru totdeauna la opincuţele lui cele noi...

— Sfârşit —



Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61.00, 7 50.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T, 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".